

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

egy év 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. Néptanítóknak
egy év 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1.50. Egyes szám 10 kr.

Felolós szerkesztő:

Dr. Molnár Gyula.

Megjelenik hetenként kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség: Csendes-utca, TOTH-féle ház.
Kiadóhivatal: Csendes-utca, OLAH-féle ház.

Az apatini választó kerületből.

Apatin, 1887. május 2-án.

Tekintetes szerkesztő úr!

Ama szemrehányó soraira, hogy kerületünkbeli győren küldjük tudósításunkat, — egy apatini polgártársunknak egy kormánypárti úri embernek adott válaszával felelek.

Ugyanis a helybeli orvos úr a zombori utcán végig haladva s a sok kormánypárti zászlók lengésébe gyönyörködve a kérdéssel állít meg egy ellenzéki polgárt: Hát vetter mikor tűzik kendtek ki zászlójukat? s a vetter pedig e német közmondással válaszolt: Wissen Sie Herr Doctor wir apatiner Schwoben halten des. — „wenn der Bauer sein Feld zu früh ackert, kriegt auf selben viel Diestel.“

S ez úgy is van.

Emlékezzék csak kérem vissza a három év előtti választásra, — s az ekkor végbe ment óriási győzelemre.

Szedje csak elő az ellenzéki lapoknak ez időben megjelent számaikat, — s arról fog meggyőződni, hogy az apatini ellenzék nem csinált semmi lármát, s győzött egy senki által nem remélt többséggel.

Hogy haditervünk mily kitűnő volt akkor is, igazolja ama körülmény, miszerint a választás reggelén a sorok írója találkozáva egy kormánypárti corifeussal ama kérdésre: No édes Imre barátom, hogy áll a kormánypárt szénája? Imruska barátunk egész bensőséggel és határozottan meggyőződéssel azt felelte: „No ugy kétszáz többség van kiltásába.“ S erre fogadtak is ezek az úri emberek.

S az eredmény az volt, hogy ellenkezézőleg ezer kétszáz többsége lett az ellenzéknek, — pedig akkor eljött még a vármegyei rettegett es hatalmas alispánja is választási elnöknek.

Ebből tehát beláthatja, hogy nálunk és nekünk nem szükséges még a sajtó után sem oly reklámot szelnek csesztetni, mint teszi azt az ön sárga fekete szomszédja.

A mint van a mi német testvéreinknek erre nézve a fent idézett német közmondása, — akképpen van a magyar polgártársainknak is, — és ez az, hogy „Lassú viz partot mos.“ —

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

VÉN HÁRS ALATT.

Hitt!... Hallod-e fűt a lomb susogását?
Hallod-e mit bűg a gerlicze?
Egy ifjú imáda egy angyali lánykát —
— S váltani csókot — jártak ide.

Jer — szóla az ifjú hévteli ajkkal, —
Isteni szempem, jer közelebb,
Méz ajkakra szomjuzik ajkam,
Hajtod kebeleme szép fejlet!

Nos? Arcod e szókra mért pirul, édes,
Rüsteled azt, hogy ifjú valád?
Hiz látd, e két sziv most is úgy érez,
Sziv sziven ép úgy enyhre talál . . .

Csütt! . . . Hallod-e fűt a lomb susogását?
Jó őregem, hát jer közelebb,
Még hűvös a szellő, banni találád;
Fáznak ilyenkor az ily őregek! . . .

Vojtkó Pál.

Reminiscenciák a zombori népfőlkelői tisztii tanfolyamból.

— 1887. április hó 11-től május hó 3-áig. —

I.

Bevonulás.

Motte: „Édes anyám, ha bemegy . . .

Jertek elő már-már szunnyadozásba merült emlékei a nemes kaszárnya-életnek. Tunélj elmébe kedélyes baka-világ pajzán tréfáival, édes gyűtreimseiddel. . .

Mi működünk szép esedesen, bátorítjuk egymást a kitartásra, de nyilvánosan még csak egy gyűlésünk sem volt.

S látja még is mily impozáns volt Gróf Apponyi fogadtatása, noha érkezése csak három nappal előbb jött tudomásunkra.

Annál nagyobb lármát csap a kormánypárt. — Szegény nótárius, — azt mondják, hogy erőlködése következtében már vért köp. — aztán a főszolgabíró, — a járás orvos, — az árvtárai ellenőr stb. stb — napról-napra utozánkint a mars routát maguk közt beosztva járják össze a választók házaikat, — ezepekik őket a közönséges helyekre s denique mégis többször megtörténik, mint nem, hogy épen a képviselőjelölt házában poharának emelésekor azt zúgják ezen urak fülebe: éljen gróf Apponyi! éljen Bittó István!

Vasárnaponként pedig rendeznek általános kirándulást a kerületbeli községekbe. — Ekkor a fuvarosnak kijár 3 frt fuvar, a kirándulóknak pedig 1 frt diurnum és frei verköstigung.

Igy volt egy kirándulásuk utolsó előtti vasárnap Prg-Szt-Iván és Szöntára, — előbbi községben jónak tartották azonban meg sem állni, — élvén azzal a kifogással, hogy itt a Szemzőknek van népszerűségük, hanem beállították Szöntára.

No itt aztán fogadta őket a község határára a ki-rendelt előjáróság, — s tartott nekik — mint Sajgó községi irnok úr a Bácskában leírta vala, — a helybeli káplán úr klasszikus beszédet. Ezen klasszikus beszéd határa alatt elköltötték azután az őket epedve váró potya birka paprikáit.

A hosszú klasszikus beszéd azonban egy részben kárukra váltott, — mert még a potyát szerető publikum is haza sietett a biztosra, annál inkább azon polgárok, kik szavazataikat birka paprikáért nem árulják.

De volt a káplán úr klasszikus beszédének másrészt egyéb hatása.

Ugyanis a kormánypárti urak gyűlékezéseinél eddig egy nagy bajt észleltek. — Sok, igen sok volt köztük a kaputos úszal, de már nyilvánosan egy sem merle magára vállalni ama szerepet, hogy a magas kormány jótetteit dicsérje és magasztalja. — A klasszikus be-

széd azonban felfedezte nekik ama nagy embert, — ki köztük az ebbeli fogatkozást pótolja.

Tüstént meg is rendelték tehát ezen ifjú szent atyánál két klasszikus beszédet, — egyet Kupuzsinára magyarul és egyet sokacul Monostorszeghre, — s ott a birka paprikáknál azonnal el is határozták, hogy a következő excursió május 1-én tartatik.

Szemlelője voltam magam is a kelletlen arezú ki-vonulásnak s pessimistikus gondolataim daczára nem jósoltam e pompe de fűnebre vonatnak ama szerencsétlen expedíciót mint a melyben részesült.

De ide igtatom körülbelül szórol szóra egy kormánypárti polgártársnak többek előtt elmondott referendáját: „Hát bizony mi nagyon furesán jártunk s szent fogadalmat is tettem, hogy én többet ily gyászos kivonulásban részt nem veszek. — Képzelve el csak barátom! Az elindulás előtt 4-5 kocsit végig jártam a ezébből, hogy egy jóra való ülést kapkassak, — de fájdalom mehettem akár 15 kocsihoz azokon saraglyából vagy puha takaró avagy fedő nélküli fonyott kosár volt. — De mert a menet már megindult, hát csak reá szántam magamat és felkaptam egy ilyszerű kocsira, s csak mikor haza felé testem törődött állapotára appellálva szemrehányást tettem a fuvarosnak, vallotta ki a kujon hogy biz ő és társai mind ellenzékiek, hanem hát a fuvar kedvéért csak eljöttek, — de azért közösen elhatározták, hogy bennünket kormánypártiakat jól megboszulnak. —

S ez egyszeri praxisból bátran állíthatom, hogy bizony velem s többtársammal ezélt érték.

De milyen volt aztán a fogadtatás?

Már mikor a községből kiindultunk a zombori utcán végig ember ember hátán állott és éltette az önkéjelt Bittó Istvánt.

Kiérve e veszedelmes pozícióból vágattunk Kupuzsinára.

Ott aztán az a megtszettelés ért bennünket, hogy szónokunk klasszikus beszédét elmondani képes nem volt. Asztalra állott fekete tallárjával a szent atya, — rá rá kezdte: Edes atyam fiaim! de bizony félőrai küzdelem mellett, többet el nem mondhattát. Eljen Bittó István, eljen Apponyi gróf lelkes szavak leszóllították a tisztelendő atyát. — Kocsira ültünk s hajtottunk Monostorszeghre.

Mégegyszer ide azzal a bakancsossal, — feszülj meg ezombujaimon meggyászinszínözött pirosnadrággal, vékonytat szorító szjankatárróddal, aranygomb csillagolt kék zubbony, szába-csizuzsokat csalogató kék sapkám, — oldalamra azt a gyíkleszt, vállamra azt a puskát, — te meg kurtos „duváj“ — a ki áldója van a Pháraó-képednek. . . Diszmenetben akarom végigjárni emlekezetem gyakrolót terén 21 nap örömet, bűjt.

Mégegyszer hadd lássalak benneteket közelről szurtos képtü baka kollégák, hadd kopogjak végig a puskás folyosón; te meg édes „atroszák“ tárd elém szalmával kibélelt kebledet, hogy végigszendererem rajtad délutáni álmodat olyan józiten, mint még soha.

Gondolhatm „szakasz“-át „riadó“ ra szólított tehát, s azt mondom, jaj, annak a gyáva eszmének, mely talpra nem áll rögtön, a mint most elkurjantom magam, hogy:

„Vigyázz!“

Keserű nyirkogott a kaszárnya kapuja, mikor tizenhét darab „rongyos ezibil“ lohogott be rajta az ur 1887-ik esztendejének április 11-ik napján, délutáni 3 órakor.

A zsiros baka-nótáktól megnyirkosodott falak nagyot bámultak az új jövevények fölött s némelyik boldog végire akasztott puská keservesen elcseszt, hogy a kaszárnya sanctuariumát így megbestelelték profin ezilndereak és lógós ezikkerek. Némely pangánét kibűt kiváncsian szűk hüvelyéből s elküldötté magát, hogy: mit akar itt ez a sok fehérmájú gavaljár?

Pedig ezek a derék bajtársak csalódtak; mert a kik ily merészen betértek Mars templomába, azok legott neküilték egy félív papirnosnak s elfogult kebelrel, szorongó lélekzettel alitárák, hogy lemondanak a „ezibil-élet“ szabadságairól, belebuknak az „angyal-börbe“ s attól a perzstől fogva elzárják a „szalón-eszűket“ valahová, hogy 21 napig rá ne találjanak, s az ideig önkénynt magukra veszik a katonai fegyelem kényszer-zubbonyát. Vélndd halálos ítéletüket írták alá . . .

Akkor aztán folyezetik szépen az emeleti tágas tante rembe, a hol széj rendbe rakva zubbony, piros nadrág, kukorica-pantalón, koponyeg, nyakraváló, sapka, bakancs, pangandó puská, bornyu, tarisznya s mindmennyi ija-fia . . . csak válogasson belőle kedvére valót, így se pázol egy se . . .

S egyszerre csak fordul a kaleidoscop, legurulnak a czi-

linderek, félreocsognak a lakkozópók, össze-vissza hentereg a 17 drb ezivi gavaljár félig baka-toiletto-ben, válogatva a másik felerésznek a megkivántató egyéb „ezók-mók“-ot.

Egy egész zsibvásár kerekedik egyszerre, össze-vissza nyúl-vesz köz-láb, ki erre, ki arra kinlóva a baka-nadrág szeszélyeivel. Azután egy nagy halmaz vadonada új bakancs meredez a vékony dongájú uriak elé, mintha valamennyit most fogdoták volna össze a Nilus vizéből, még tátozták idomtalanszájukat, vélnéd, hogy elnyelni készül az egész néptőlkelő Ármádiát. Némelyik olyan, mint a krokodilus, hogy szinte nem mer vele az ember farkas-szemet nézni, attól tartva, hogy neki ugrik s bekap. De ha gyöngye a „ezibil-ész“ az ilyen fenevadak megfőkézésére, azért van a katonai parancsszó, hogy keresztül vigye a lehetetlen. Fürgé bakaczipész kihalász egyet közülük, megtetővirozza jobbról balról lakaesokkal, belefűz ökölnyi vastag szijat, rászorítja a lábakra s kánként emberi formát ölt, — s egy hét multával a legjamborabb ezipellón is tultesz közönség dolgában.

Csak a 17 drb ajdonstult népfőlkelői küzvitéz formázik ki ábrázatából s egyszerre csak mindenik úgy ézi magát, mint-ha abból a magusból, melybe hosszú kínos vergődés után a kultúra s társadalmi létjüde felkapaszkodott, lepotyanná a melybe s átváltozának egy óriási zerruss, melyet csak a katonai szótar ismer, az is csupán ezen a néven, hogy: nyers anyag!

Végigtekintünk egymáson szorongó kebelrel s mindenik arez azt látszik kérdeni: te vagy-e, avagy csak álmodom? s mindenik száj mosolyra fíntorul, hogy a másik idomtalán voltán a saját ügyetlen ábrázatára vél ráismerni.

Mikor azután teljessé válik a kép, — a metamorphosis tökéletesen végbement, legördül a 17 drb népfőlkelő a kaszárnya udvarára s megáll egy sorba, hogy átvegye az első napi parancsot.

S a mire vár, be is következik.

S or elől áll egy méltóságteljes alak, egy véghetetlen nagyhatalom, két elérhetetlen magasan ragyogó csillag, a mely a közbakára nézve egyértelmű az atyaurisstenel, s ez a főhadnagy ur, azután még egy annál is jóval nagyobb atyaurissten, az őrnagy ur.

Mindenik arez hosszúra húzódik, mindenik ör lekonnyul. A már megsoványodott ezibil-ész rémes dolgokat sugdos holmi „ajnczelaraszot“, meg „kurtavas“-ról, s mindenik el van

Rendezőségünk azonban ezen excursióból mégis hasznót akarván szerezni a nemes vármegye urainak — azért tehát az újonnan választott megye bizottsági tag urat Wiederkehr Antal földműves barátunkat vissza téré-sünkig hátra hagyták magyarral tanulni. Ki is a magyar nyelvet oly hamar elsajátította, hogy mire az excursió vizs-zatért, magyar üzenetet hagyva hátra szépen haza illant Monostorszeghen akkuráte úgy jartunk. — Szónokunk százszor is rákezdte a „bráte“-t, de bizony kény-telen voltunk szépen a nagy kocsimába átvonulni s a só-rós kanosó vigasztalása mellett aztán önmagunk a klasz-zikus beszédben gyönyörködni.

Midőn végre a haza felé indulás megkezdődött örültem, hogy végre valahára ennek a politikai kálvária járásnak vége lesz.

De az örömpohár nem lett teljesen kiűrtve. — Fuvarosom útközben elküldte magát: „A! Haz lauft über dem Weg!“ — No már ez biztosan nem jelent jót.

Hát a mint beértünk est 9 órakor községünk szél-ére, minyeg 500 tagu küldöttség várt üjjezeve ott be-nünket. —

Mi e nem várt meglepetés és meglepetésre ug-ráltunk le kocsainkrol esatalkozandó zenékkel a menethez. Az üres kocsik természetesen elhagytak.

Elképzelheti azonban helyzetünket, midőn mi mint-egy 40—50-en a sötétben az embertömegben vegyűltünk és ezek reá kezdtek élni Gróf Apponyi. — éljen Bittó István! hogyan éreztük magunkat.

Ebből a dicsőségéből, — fejezte be a polgártárs — én többet nem kérek.*

Ime tehát ezzel azt hiszem némi képét adtam ki-látásainknak.

Midőn azonban ezen kaplán úrnak kortes utjáról megemlékeztem fel kell említenem egy oly sajnos tény-t is, a mi őnt és sok zombori családot érdekelni fog.

Egy köztisztelőben álló tanító úr, — ha jól tudom Jauch a neve, — május 1 ére minyeg 60 leánygyermek tanítványával kirándulást tervezett Szóntára. — Ezen excursiót azonban az ártatlan gyermekek nemcsak saját szórakozásukra szándékoztak felhasználni, hanem egyszer-szind elhatározták, hogy egy két szépen betanult egyházi énekkel a szóntai templomban istent dicsőíteni fogják.

A készülétek szépen folytak, a családok ismerő-seiket meginvitálták a szép ünnepélyre. — s hogy a szónok-tól ők közöség is bizonyos tekintetben egy kellemes meglepetésben részesüljön egy ottani tanító lett megbízva a kivételre.

De nem oda Buda, ha a kaplán úrnak kortes uton kell klasszikus beszédet tartani, — akkor csak ilyenféle czinezőgás nem kötheti őt le.

Kántor uram tehát röviden minden indokolás nél-kül kijelenti, hogy ő az ő templomában másnak énekelni nem enged, — s ezt az illető tanítóval tudatja. — ki ismét ezt Zomborba jelenti — Így lett vége egy ártatlan ünnepélynek melyre annyi ártatlan szív örömmel készül, — sőt melyre több vendég — a lemondásról mit sem tudva, — Szóntára is rándult.

A tisztelőndő kaplán ur azonban bizonyára azt tartja hogy többet ér neki az, ha majdan őt nem a hi-

vők serege, hanem pusztán Tisza Kálmán Ó Kegyelmes-sége fogja Ő Eminentizájának magas hajlamaiban ajánlani. Itt nálunk a községben csak a főszolgabíró ur klasszikus: rendelem és meghagyom-féle ukázai képezik a főmozgató erőt.

Szegény dorozslói bíró volt a legelső a ki hiva-talos dorgatoriumot kapott azért, mert megmerte hallgattni Apponyi beszédjét. — Mondván neki többek között: „Hát kend nem tudja, hogy én is, még maga is királyi hiva-talnokok vagyunk, — s hogy nekünk a kormány ellen cselekedni nem szabad.“ — Mire a különben is szerény ember önmegadással azt találta felelni: „Bizony tekint-e főszolgabíró ur ezt én csakugyan nem tudtam.“

A hivatalos pressio anyaga azonban kezd fogyni, — most tehát egy új fogashoz folyamodtak.

A kormányparti jelölt úr édes atyja megkezdte május 1-én a vizetelést, amint a gróf Apponyi által be-tazott kis azsiai tartományban fucsrukánynak hívnak s magyarul körülbelül ezt jelenti: voks koldulás.

Ilyen meglepetés még nem érte Apátin polgár-ságát.

Ez a két Croesus: Weindl és Fernbach ellátogat a legszerényebb hajlekba s ígér és mond szobbnél szob-bet azon embereknek, — kiknek jóléthez egy garassal nem járultak, — kiknek nyakára annak idejében békitő közvetítés helyett katonai karhatalmat sürgettek, — ez a büszke gazdag ember, aki midőn egy veres kereszt egy-letti, — vagy török sebesültek istápoló-bizottság, vagy a helybeli jótékony intézmények küldöttsége a tájánál kop-pogott — s a legutolsó iparos is oda adta talán nélkülözhetlen fillérjét, — üres kézzel utasította azt elmondom ez a dús gazdag ember, aki midőn, nála a zombori út építések adakozás gyűjtése végett a kiküldött megjelent és e czébra számtalan oly ember is adakozott kinek fo-gatja soha sem volt s talán nem is lesz, — azzal bo-sásajtotta el: Köszönöm a meglepetést de nekem erre pénzem nincsen, — hanem van két jó lovam s ha rossz az úr, — van négy lovam s ha ez sem hűz ki van hat lovam,“ — ez a büszke 1700 ft községi adóval kíván-dorolt polgártárs most házról házra jár, — s kunyerálja fia számára a szavazatot.

Kocsija az út közepén halad s ő pedig jobbról át balra sorba veszi a házakat, s noha szentül megvan nyil-tán arról győződve, hogy itt még amott ellenzék a há-zigazda, de ő bekopogtat hozzá.

Am e megalázkodást fia érdekében is, — de meg-üzleti számitásból is helyesen tette. — Volt alkalma sok őszinte szót hallani s talán épen a tegnapi fuvarról — akorom mondani vizetelés után azon hír terjedt el az egész községben, hogy a kormánypart jelöltje visszalép.

A kormánypart ér időszerinti vezetőinek eme sakk-huzása benünket is igen meglepett és őszintén bevalta-sajnáltnánk; ha megvalósulna, mert akkor nagy garral s szentül azt hirdetnék — hogy mi csak azért győztünk, mert jelöltjük visszalépett.

Mihelyt azonban biztosat irlatok tudatni fogom azonnal.

Addig is Isten önnel.
Öszinte híve

+ + +

Egy községi jegyző basázkodásai.

Regisztrálva volt már e lapok hasábjain, hogy Rédei Lajos hajmoki községi jegyző ellen törvényellenes uze'mei miatt a szabadság kir. ügyészségét jelentés tetteit.

Az elke-reedett nép evvel be nem érve, kebelében egy külön bizottságot alakított. Ez sebtében, rövid pár nap alatt egy egész adathatalmazt gyűjtött, mely a jegyző : lal elküvetett zsarolás — és erőszakoskodástól, tetlegességeit — és hatalommal való visszaéléseiktől hemzseg. A mult hét-ten egy negyven tagú — nemzeti — és valláskülönbség nél-kül, a község színe-javából álló — küldöttség jart ez ügy-ben Bács megye fő- és alispánjánál gyors és szigorú vizs-gálat megjtsését esetleg nevezett jegyző felfüggesztését és elmozdítását kérvén. Mind a fő- mind az alispán barátságosan fogadta a megjelenteket és a vizsgálatot a legközelebbi napokban helyezte ki látásra. —

Időközben f. é. április 30 án a község köz- és árva-pénztára vizsgálatot meg Deák Zsigmond főszolgabíró je-lentésében a megyei kiküldött önkölete alatt. A megjelent 24 képviselő közül 19 kifogásolta a számadásokat és meg-róta co-statálta a jegyző pazar gazdalkodását.

Mind-zek dacára Rédei még mindig fennen hordja fejét és minden úton-módon megakarja félteleníteni az ellene nyilatkozatot alkírt polgárokat; int, fenyeget. —

Terve világos. Az elle-e megindított vizsgálatot akarná a panaszosok megfélemlítése által eredménytelenné tenni, de ez aligha fog sikerülni, mert ezek a különben bárányzelid emberek a kétségbeesésig el vannak keseredve. Jogosult a fölterés, hogy ezen szegény zaklatott nép, ha a vizsgálat soká késik, vagy a dolog igazságos elintézését nem nyer erőszakoskodásra ragadtatik.

De a mily nagy a felháborodás e gyfelől oly általá-nos a lelkesedés másfelől Révész Ernő hajmoki postamester és fiatalabb írónk egyik szép reményekre jogosító jelese — mint a jegyző elleni mozgalom vezetője — irányában.

Május 1. vasárnap levén, a község lakossága átlát-

hatlan tömegben serlegelt Révész lakása elé, kinek tiszté-re tétére az ifjuság a megelőző estén egy hatalmas, zöld lomb-bal, virágokkal és zászlókkal díszített május fát állított. Ott szivből eredő igaz kőszönt mondatott eddigi, a kőzjót el-zelő, önzetlen fáradozásaiért és további körültekintő vezetése kikéretett.

Révész remek beszédben megköszönte a közbizalmat és megtisztelést, megígérvén, hogy a közép ügyét egy mint eddigi ezután is szívün hordja, bizik a törvényes lépések sikerében és higgadt magatartásra kéri a megjelenteket. „Mert — ugymond — föl sem tehető, hogy a nép igaz ügye már az első foku hatóságnál is kedvező elintézés ne nyerjen. De ha nem, elmegyünk a ministerhez — szük-ég esetén — el az országgyűlés elé is.“

Skorpio.

Képviseleválasztási mozgalom.

Felkérjük tisztelt levelezőinket, sziveskedjenek bennünket a képviselőválasztási mozgalomról pontosan értesíteni.

Monostorszeghről írják: Tegnap, azaz vasárnap május 1-én felment jött jegyzőnköz, mely tudatta, hogy a kormány-párti koretek jönnek. Ez elég parancs volt jegyzőnknek, — ki mult héten, mint hallám, gróf Apponyi Albrecht azt kiabálta: „Jazses!“ — hazudsz. — Mindjárt kisbírokot küldött községünk-ben széjjel, avval az ukázal, hogy a kinek kocsija van, az leg-jo-n be és eléjük menjenek, délután 2 órakor, a gyülekező hely lesz a nagy k o r s m a. a ki jön, az hát a menyit akar. És uram Istenem délután oda menve, nem láttam több kocsit négynél, ez elég bizonyíték, hogy milyen gondolkozású a közs-égünk 4 és 5 között jöttek a nagy emberek muzsikaszó mellett, „er ist, er ist in Grabe gerust“, és a szóntai pap felállott a szószeke és elkezdett szónokolni, képeket vett a biblíából, de a nép mindig csak hajtogatja a jegyzőnk vagy bánatára hogy: „éljen Bittó“, „éljen Szemző“, utána a jegyzőnk beszélt, „hogy ő csak választó polgárokat küldött eléjük“ (a Windisgratz egyik hajdúját, egy tanítót, az irnokot) no meg talán az excoquens urat még 4—5 embert, és a nép, az istentelen nép csak kiabált „éljen Bittó“, „éljen Szemző“, utána a jegyzőnk adott a karjának, a mely valamely állásnak alkotó részét képezi, és e szókál ki-sérte: „vevo vama!“ És aztán benentek „kortes bort“ inni, senki nem fizetett, mert a jegyző azt mondta, hogy ő fizeti; de ráadásul egy 20—30 poharat elvittek a választási és inni szerető de szavazattal nem bír közöség. Mellesleg legyen mondva, hogy Kupuszíná a „Bácska“ intő szózata nem fogott, mert nem engedték őket beszélni.

Apátinban a mérsékelt ellenzék zászlaja „Éljen Bito látván“ felirattal május 1-je óta büszkén lobog egy, a Dr. Kék Lajos népszerű pártelnök léssa előtt felállított 20 méter magas május fa oszlop. Apátin ellenzék választó polgárai kitüntetésben akarván részesíteni szeretett köztisztelőben álló pártelnökét, — már napok óta elhatározták, hogy „május fát“ fognak neki felállítani. E tervüket meg is valósították! Magát a felállítást egy nagy néptömeg végig nézte (természe'es, hogy a kormány-pártiak „spicizlje“ sem hiányzott!) s ennek befejezte után a túzólt banda haragzó zenéje mellett a május fa körül tásozt rögtönzött. Csak éjfel után kezdettek oszolni a kitüntetés há-zától — mely színhelye volt egy olyan ovaézióknak, minőt az apátinaiak még eddig aligha láttak. Ad multos annos!

Ujvidék, máj. 1. A szabadelvű part ma tartott képvise-lőjelölési közgyűlést Dr. Flatt Viktor indítványára Möriz Pál egyhangulag képviselőjelölté kiáltotta ki.

Ujvidekről írják: A Polit Mihály tiszteletére vasárnap este rendezett fákláys menetben minyeg száz fáklavivó egyén vett részt. Ezek közül is legalább 50 gyermek volt. A közöség távol maradt a tüntetéstől. Gyorgyevits Milos beeskereki ügyvéd, a ki hosszabb beszéddel üdvözölte Politot, kijelentette, hogy a tüntetés azért szől Politnak, mert — Miletics jobb keze, Polit választása elfogadta Miletics örökét. Mindig a szerhek llyo, másába ellen küzdöttem — ugymond — küzdöttem Budapest-en egymagam négyszáz magyar ellen. Ezért dicsőítenek engem Mosz-kvában az oroszok zászeirei. De azért bizonyos szerhek még most sem akarnak szerhek tartani. Beszéde további folyamán kitarásra intette a választókat. A Tomity-párt részéről ellentün-tetést vártak, de hiába. Legközelebb azonban Tomi nagy hasonló tüntetést rendeznek. A szerb tulzó közöség legnagyobb része határozottan Tomity mellett van, az ugynevezett „nép“ a Polit részére rendezett tüntetéstől távol maradt.

Dorozslórol írják nekünk a következő „qui quopro“t. Fernbach Károly a kormánypart apátin kerület képviselőjelöltje körnat szándékozott tenni kerülésében és szörmontében tudako-zódott a dorozslói plébános utján hajlandó volna-e a közöség őt illén elfogadni. A plébános ur kérdést intéz ez iránt az ér-demes előjáróshoz, mire azt a választ nyeri, hogy: „Igenis, miután hallják hogy képviselőjelölt s különben kifogástalan magaviseltet ember, nem bánják ha el is jön Dorozslóra.“ De nem elég ez az üdvösögre — mondja a plébános ur — el is ké-ne őt fogadni a határnál?“ Az ellen sines kifogásunk — vi-szonoza az ér-d előjáróság — ha ugyan akad valaki, a ki elbe akarna menni? De valakinek üdvözölni is kéne a határnál?“ „Az se baj, mert tu a plébános ur vagy a két tanító ur be-zelni ha kell.“ „Úgy de ő is beszélni akar, lesz-e a ki meg-hallgatja?“ „Hát talán meg fogja hallgatni a plébános ur, meg a tanító urak.“ „Im de zászlókat is küld, hát azokat hová tű-zük?“ „Az már bizony nem tudjuk, hacsak a fakra nem tüz-teti, mint Apátinban, mert a plébánást a közs-ég építette, a ta-nító lakot a község építette; dorozslói ember pedig elmon-csítaná vele a házat, istentér.“ A megszorult plébános ur érte-síté a kapott információiról a képviselőjelölt urat, a ki aztán jónak látta Dorozslóra el nem menni. Hála Istennek — soha-jott fel a plébános ur, midőn erről érteletést vett — mázsányi kő gördült le a szivemről.“

Adáról írják: Az ó-kanizsai kerületben Eötvös Károlyt léptetik fel a függetlenség. A jelölt előkelő személyisége a mér-sekeltek támogatására is számíthat. Eötvös megválasztása több mint bizonyos, annyira is inkább, minthogy a kerület székhelye Kanizsa, és a székhely után a kerület legnagyobb közséje Ada csaknem tisztán ellenzék. A kerület jelenlegi képviselője Pod-maniczky Frigyes báró, kit a kerületben csak parlamenti zersnak tekintenek és a mult választás alkalmával is csak az ellenzék passiv magatartásának köszönhetta diadalt, saját

rá készülve, hogy az első parancs legalább is ilyen szelid tón-árban fog C mólóbb hangzani:

„Az a beszélt, hétnyűstös országutkerülő legendája van az apátokhoz, ide hallgassatok, mert egyiket úgy képen túródom, hogy arról dividendáz még a másvilágban is, kőszit bűnösai ennek a léhőtő világnak!“

Nemelyikünk már ott is vélte érezni a főhadnagy ur széles tenyerét a képe közepén, s csak úgy nyeldeste le a lé-lekzetet, hogy hangot ne adon!

De az őrnagy ur abból a véghetetlen magasból, melybe gallérfánál fogva tartozék, — szép szeliden, leboacsájközött hoz-zának a mélységbe s atyai jószággal imyig szóalt meg:

„Uram!“

Nagyot lélekzettünk. . . Hát mégis ur az ur — pokol-ban is! Hát nem képes rólnak a piros nadrág lerini az intelli-genciát. „Uram!“ Soha se esett nekünk oly jól ez a szó, hogy: „uram!“

S azután szépen, elegánsan, finoman lőkinkre költötte, hogy a mere önkénynt köteleztük magunkat, azt be is tartuk, mint az férfiakól el is várható.

Másnap reggel pedig állítsunk be a kaszárnyába, hogy a főhadnagy és hadnagy ur vezénylete mellett körunt tegyünk tóban a világbán, melyet eddig csak hirből ismerünk, de mely-nek magismerő a által edis házunknak hasznára válhatunk.

Mindannyian meglátottan állottunk egy helyben, mint-egy oda ezivakelve s némán tettük meg lelkünk mélyében azt a szent fogadást, hogy szerzett hazánk néve s jólétéért az önk-énynt fogunk áldozatot kézz szívvél visszák oltára elé, hogy aztán had lássa a muzsika hogy: „el magyar, áll Buda még!“

Az ünnepélyes pillanatot misem zavarta meg, és Egen barátunk halkán zsebébe nyúlt, hogy a pilláin rezgő könyvesep-pet onnan letérítse.

Úgy állottunk ott komoly s férfias lelkesedéssel, mintha már legalább is tíz utközött diadaljelvényeit viselnék mellükön s a situatio hasonlított a felhős, borongós nyári égboltonhoz, melynek főtályán keresztül dereng a bűjösödő napáragy. Ez a napáragy nem is késett.

A főválató szavak elhangzása után, az ünnepélyes esen-det egy halkán zongó öröm-kacagás szakította meg s elbűnt tünt igénytelen, kedélyes alakjával, sőt éjzelen elfintorítva, a m kedves Józsi barátunk.

(Folytatása köv.)

